

Dziesięć lat istnienia Festiwalu ETHNO PORT Poznań to przede wszystkim okazja do świętowania, ale także do spojrzenia wstecz na historię imprezy, analizę jej dorobku i ocenę wypracowanej pozycji na mapie europejskich festiwali world music.

Na scenach Festiwalu wystąpiło około 120 zespołów i solistów przybyłych do Poznania z bliskich i odległych zakątków świata, prezentując ogromną różnorodność tradycyjnej muzyki afrykańskiej, fenomen sufickiego nurtu Islamu, dalekowschodnie dźwięki Korei i Chin, południowoamerykańskie rytmy cumbii, rumbi i salsy, specyficzny północnoamerykański sposób podejścia do muzyki etnicznej, a także bogactwo europejskiej tradycji kulturowej, poczynając od flamenco i fado, poprzez muzykę celtycką i bałkańską, po wschodnioeuropejską ekspresję i skandynawską szamańską magię. Udało nam się również przedstawić, unikając opowiedzenia się po którejś ze stron rywalizujących ze sobą nurtów, bogactwo polskiej sceny etnicznej.

Wyjątkowy charakter Festiwalu buduje przede wszystkim jego atmosfera tworzona przez wierną, świadomą i wymagającą publiczność. Z myślą o niej prezentujemy kolejne zjawiska obecne na scenie world music, starając się każdego roku poszerzać spektrum tradycji kulturowych, do których sięgamy. Z okazji jubileuszowej edycji postanowiliśmy po raz pierwszy powrócić do kilku artystów, których niezapomniane koncerty tworzą historię i wyjątkowy charakter Festiwalu, choć jak zawsze pojawią się także nowi wykonawcy, którzy w Poznaniu wystąpią po raz pierwszy.

Obok 16 koncertów podczas czterodniowego wydarzenia odbędą się warsztaty muzyczne, potańcówka, zajęcia edukacyjne dla dzieci i młodzieży oraz połączone z projekcjami filmowymi spotkania, próbujące ułatwić zrozumienie istotnych wyzwań współczesności. Od kilku lat tematem przewodnim Festiwalu jest refleksja nad, pełną uprzedzeń i lęków, narracją wobec migrantów i uchodźców. Tym razem spróbujemy opowiedzieć o sytuacji w rejonach świata, w których głód, przemoc i wyzysk skłaniają ludzi do podjęcia niezwykle ryzykownej decyzji o porzuceniu rodzinnych stron.

www.ethnoport.pl
www.facebook.com/ethnoport
www.ckzamek.pl

Dyrektor Festiwalu – Andrzej Maszewski / tel. 607 609 003, a.maszewski@ethnoport.pl
Koordynatorka programu Festiwalu – Bożena Szota / tel. 607 609 031, b.szota@ethnoport.pl
Koordynator produkcji Festiwalu – Andrzej Pazder / tel. 607 609 026, a.pazder@ethnoport.pl
Koordynatorka promocji Festiwalu – Anna Pawłowska / tel. 607 609 039, a.pawlowska@ethnoport.pl
Rzeczniczka prasowa CK ZAMEK – Martyna Łokuciejewska / tel. 607 609 027, m.lokuciejewska@ckzamek.pl

KONCERTY

czwartek, 8 czerwca

Koncert otwarcia

TRIO LÓPEZ / PETRAKIS / CHEMIRANI (Hiszpania / Grecja / Francja)

Sala Wielka, g. 19

bilet na jeden koncert: 50 zł

piątek, 9 czerwca

MICHAŁ FETLER – POLMUZ (Polska)

Sala Wielka, g. 17

bilet na jeden koncert: 20 zł

FÉLIX LAJKÓ TRIO (Węgry)

Dziedziniec Zamkowy, g. 18.30

bilet na jeden koncert: 40 zł

MARI BOINE (Norwegia)

Scena na Trawie, g. 20.30

bilet na jeden koncert: 1 zł

BALLAKÉ SISSOKO (Mali)

Dziedziniec Zamkowy, g. 22.30

bilet na jeden koncert: 40 zł

sobota, 10 czerwca

MANIUCHA & KSAWERY (Polska)

Sala Wielka, g. 15

bilet na jeden koncert: 15 zł

MOSAIK (Polska)

Sala Wielka, g. 16

bilet na jeden koncert: 25 zł

IVA BITTOVÁ & ČIKORI (Czechy)

Dziedziniec Zamkowy, g. 18

bilet na jeden koncert: 40 zł

DAKHABRAKHA (Ukraina)

Scena na Trawie, g. 20

bilet na jeden koncert: 1 zł

DRISS EL MALOUMI (Maroko)

Dziedziniec Zamkowy, g. 22

bilet na jeden koncert: 40 zł

LOS PIRAÑAS (Kolumbia)

Sala Wielka, g. 23.50

bilet na jeden koncert: 30 zł

niedziela, 11 czerwca

DEBASHISH BHATTACHARYA & KACPER MALISZ (Indie / Polska)

Sala Wielka, g. 16

bilet na jeden koncert: 15 zł

ADAM STRUG KOMPANIA (Polska)

Dziedziniec Zamkowy, g. 18

bilet na jeden koncert: 30 zł

TARAF DE HAÏDOUKS (Rumunia)

Scena na Trawie, g. 20

bilet na jeden koncert: 1 zł

DANYÈL WARO (Reunion)

Dziedziniec Zamkowy, g. 22

bilet na jeden koncert: 40 zł

karnety na cały Festiwal z Koncertem Otwarcia (8-11 czerwca) – 130 zł

karnety na trzy dni Festiwalu (9-11 czerwca) – 110 zł

bilety jednodniowe: 9.06. – 75 zł, 10.06. – 85 zł, 11.06. – 65 zł

Dzieci do 10. roku życia pod opieką osoby dorosłej posiadającej karnet lub bilet na dany koncert – wstęp wolny.

Wszystkie bilety i karnety dostępne są w kasie CK ZAMEK (czynna codziennie w g. 10-21), CIM, w serwisie bilety24.pl oraz na festiwalowej stronie ethnoport.pl

Bilety na koncerty Na Trawie (1 zł) sprzedawane będą na miejscu, na trawniku przed CK ZAMEK.

Bezpłatne wejściówki odbierać można w kasie CK ZAMEK od 22.05.

O ARTYSTACH

ADAM STRUG KOMPANIA (Polska)

Adam Strug – śpiewak i instrumentalista, autor piosenek, kompozytor muzyki teatralnej i filmowej, scenarzysta filmów dokumentalnych. Pomysłodawca zespołu Monodia Polska, praktykującego pieśni przekazywane w tradycji ustnej. Lider muzycznej kompanii wykonującej jego autorskie piosenki.

W czerwcu ukaże się nowa, autorska płyta artysty. Na krążku znajdzie się 14 utworów, w tym dwa instrumentalne. Całość składa się w liryczną opowieść o antynomiach ludzkiego losu. Towarzyszący artyście muzycy są współautorami dzieła – nagrali płytę *a vista*. Stylistyka piosenek Struga oscyluje wokół polskiej i bliskowschodniej muzyki tradycyjnej – minimalistycznej, lirycznej, orientalnej.

Adam Strug wydał dotychczas trzy płyty autorskie: „Adieu” (produkcja muzyczna Marcin Pospieszalski), „Strug. Leśmian. Soyka” (w duecie ze Stanisławem Soyką) i „Mysz” (produkcja muzyczna Wojciech Waglewski). Jest też niestrudżonym badaczem i popularyzatorem muzyki tradycyjnej. Wydał trzy płyty poświęcone temu zagadnieniu: „Requiem Polskie” z Monodią, „Pieśń o Bożym umęczeniu” na głos i lirę, oraz „Requiem Ludowe” z grupą Kwadrofonik.

Adam Strug – wokal, akordeon

Szczepan Pospieszalski – trąbka

Michał Żak – klarnet

Max Mucha – kontrabas

Mateusz Kowalski – mandolina

Wojciech Lubertowicz – bębny obręczowe

BALLAKÉ SISSOKO (Mali)

Komponowanie, wykonywanie i nauczanie muzyki jest w zachodnioafrykańskiej społeczności Mandinka profesją niezwykle poważaną. Każdy *jeli*, bo tak lokalnie nazywa się członka należącego do wysoko usytuowanej kasty muzyków, posiada również umiejętności oratorskie. To on przechowuje i przekazuje historie swojej grupy oraz jest skarbnicą wiedzy na temat jej kultury i genealogii. W stosunku do *jeli* używa się czasami określenia *griot*, choć w Mandinka uważa się je za mniej odpowiednie z powodu skojarzeń z kolonializmem. Słowo to, stosowane głównie przez francuskich pisarzy, pochodzi od portugalskiego *criado* i oznacza służącego.

Kastę profesjonalnych muzyków, związanych z osobami pełniącymi najważniejsze funkcje w społeczności Mandinka, tworzy kilka rodów, a dostęp do części posiadanej przez nich wiedzy jest niemożliwy dla osób spoza tej wąskiej grupy. Panuje bowiem powszechne przekonanie, że pieśni wykonywane przez *jeli* zawierają nie tylko ważne dla społeczności tajemnice, ale mają funkcje magiczne i to *jeli* decyduje o tym, na kogo i w jaki sposób zadziała dana pieśń.

Jeli Ballaké Sissoko urodził się i wychował w Bamako, stolicy Mali. Jest jednym z najbardziej znanych wirtuozów zachodnioafrykańskiej harfy kora, synem legendarnego harfisty Djelimady Sissoko. Kora to dziś najważniejszy instrument, którym posługują się *jelis*. Jej pudło rezonansowe wykonane jest z kalebasy, czyli tykwy, na której rozpięta jest krowia skóra. Z korpusu instrumentu wystaje duży mostek, a między nim i długą szyjką instrumentu rozpięte jest 21 strun. Ich rozmieszczenie po obu stronach mostka pozwala na symetryczną grę obiema rękami i budowanie zachwycającej polifonicznej faktury.

Ballaké Sissoko – kora

DAKHABRAKHA (Ukraina)

DakhaBrakha tworzą trzy, zafascynowane tradycyjnym śpiewem, absolwentki kijowskiego kulturoznawstwa, Nina, Irina i Olena oraz Marko – filozof, aktor i multiinstrumentalista. Poznali się w Kijowskim Centrum Sztuki Współczesnej DAKH, gdzie pod okiem awangardowego reżysera teatralnego, Władysława Troickiego, założyli zespół DakhaBrakha. Jego nazwa pochodzi od staroruskich słów *ḍaxa* i *ḍpaxa* oznaczających „dawać” i „brać”.

Trzonem repertuaru DakhaBrakha są pieśni zbierane podczas wypraw terenowych w różne regiony Ukrainy. Stanowią one punkt wyjścia do dalszych poszukiwań, znacznie przekraczających granice regionu i sięgających po tradycje afrykańskie, azjatyckie czy australijskie. Dotyczy to zwłaszcza eksploracji świata brzmień oferowanych przez bogactwo tradycyjnych instrumentów. Należą do nich między innymi bębny djembe czy tabla, różnego rodzaju flety, hiszpański cajón, australijskie didgeridoo i bugaj – rodzaj ukraińskiego burczybasu.

DakhaBrakha swoją twórczość nazywają przekornie „etno-chaosem”, podkreślając, że chodzi o ten rodzaj nieładu, który towarzyszył narodzinom wszechświata. Taka postawa przejawia się między innymi w przełamywaniu przez nich podziałów gatunkowych i stylistycznych. Muzycy z DakhaBrakha operują w przestrzeni określanej zarówno przez rusiński, jak i pozaeuropejski folklor, taneczną muzykę popularną i powtarzalne struktury minimalizmu. Należy porzucić próby zakwalifikowania ich muzyki do znanych nam kategorii i cieszyć się efektami nieskrępowanej kreatywności ukraińskiego kwartetu.

Marko Halanevych – wokal, darbuka, tabla, didgeridoo, akordeon

Iryna Kovalenko – wokal, djembe, bęben basowy, akordeon, instrumenty perkusyjne, bugay, zgaleyka, piano

Olena Tsibulska – wokal, bęben basowy, instrumenty perkusyjne

Nina Garenetska – wokal, wiolonczela, bęben basowy

DANYÈL WARO (Reunion)

Danyèl Waro urodził się i wychował na leżącej na wschód od Madagaskaru wyspie skąpanej w szafirowych wodach Oceanu Indyjskiego Reunion – zamorskim departamencie Francji, który jest prawdziwym tygłem kulturowym. Wyspę zamieszkują potomkowie europejskich osadników, azjatyckich handlarzy i afrykańskich niewolników, Francuzów, Chińczyków, Malgaszy, Arabów, Hindusów, Tamilów i przedstawicieli wielu innych grup etnicznych.

Danyèl to znany muzyk i poeta, orędownik lokalnej, kreolskiej tożsamości Reunionu, przeciwnik francuskiej dominacji i wojownik o wolność wyspy. Językiem muzycznej komunikacji, po który sięga najczęściej, jest maloya – gatunek określany często mianem „bluesa Reunionu”. Ta, dyskryminowana przez władze kolonialne, twórczość niewolników z Afryki i Madagaskaru w poruszający sposób opowiada o historii ucisku i cierpienia, o losach życia na plantacjach, a także o współczesnych problemach Reunionu.

Maloya zawiera w sobie tańce i pieśni w języku kreolskim, którym akompaniuje się na lokalnych instrumentach perkusyjnych – bębnach roulér, dużych trzciniowych grzechotkach kayamb czy bambusowych tubach pikér. O afrykańskim rodowodzie maloya świadczy między innymi tak zwana „responsorialna formuła śpiewu”, czyli prowadzenie dialogu pomiędzy solistą i wielogłosowym chórem, a także wykorzystanie łuku muzycznego przypominającego, pochodzące również z Afryki, brazylijskie berimbau.

Danyèl Waro i jego zespół odwołują się do tradycyjnych, surowych form maloya, bez zbędnego przymilania się do współczesnej kultury popularnej, co nadaje ważnemu przesłaniu jeszcze większą głębię, a odbiorcom przekonanie o szczerości przekazu.

Danyèl Waro – wokal, kayamb

Jean-Didier Hoareau – kayamb, wokal

David Doris – roulér, wokal

Stéphane Gaze – kayamb, wokal

Gilles Lauret – instrumenty perkusyjne, wokal

DEBASHISH BHATTACHARYA & KACPER MALISZ (Indie / Polska)

Podstawą muzyki hinduskiej jest raga, czyli przepis na sporządzenie „muzycznej potrawy”, znacznie bardziej swobodny, niż to, co nazwalibyśmy kompozycją. Koncepcja ragi balansuje pomiędzy określoną w niej skalą, czyli zestawem potrzebnych składników, a melodią, czyli sposobem ich połączenia. Reszta zależy od wyobraźni i wrażliwości artysty.

Na specyfikę muzycznego obrazu ragi docierającego do słuchaczy wpływa wiele czynników. Jednym z nich jest struktura hinduskich skal oparta na tak zwanych śrutis – interwałach mniejszych niż nasze europejskie półtony. Na obraz ten wpływa też charakterystyczny sposób rysowania melodii przez muzyka. Polega on na stosowaniu techniki glissando – nazywanej w Indiach meend – polegającej na przejściu od jednej wysokości dźwięku do drugiej w sposób płynny. Jest ona obecna w hinduskim śpiewie oraz w grze na instrumentach, takich jak lutnia *sitar* czy flet bansuri.

Prawdopodobnie dlatego różne warianty gitar, na których gra się techniką slide, tak dobrze wpisały się we współczesne hinduskie instrumentarium. Należy do nich między innymi chaturangui – 24-strunowy instrument o wyjątkowym brzmieniu. Posiada on dwanaście strun szarpanych przez wykonawcę oraz dwanaście strun rezonujących, które zwykle pobudzone są do drgań jedynie poprzez drgania pozostałych strun. Jej konstruktorem jest Pandit Debashish Bhattacharya – największy współczesny wirtuoz hinduskiej gitary slide, a jednocześnie eksperymentator w dziedzinie jej budowy. Muzyk uczestniczył w wielu międzynarodowych projektach z tak wybitnymi artystami, jak John McLaughlin czy Bob Brozman.

W twórczość Debashisha wpisany jest swoisty synkretyzm muzyki z Półwyspu Indyjskiego i muzyki zachodniej, przy zachowaniu specyfiki hinduskiej tradycji i ogromnego do niej szacunku. Podczas Ethno Portu mistrz pracować będzie z niezwykle utalentowanym polskim muzykiem młodego pokolenia Kacprem Maliszem. Efekt ich spotkania zaprezentujemy ostatniego dnia Festiwalu.

Debashish Bhattacharya – gitara slide

Kacper Malisz – skrzypce

DRISS EL MALOUMI (Maroko)

Na to, co rozumiemy pod pojęciem muzyki marokańskiej, składają się dwie duże tradycje. Jedna z nich przynależy do kultury Berberów, od tysięcy lat zamieszkujących Północną Afrykę, słynących kiedyś między innymi z handlu solą i złotem. Najstarsze formy muzyki berberyjskiej można usłyszeć w górskich wsiach, ukrytych w najdalszych ostępach Atlasu.

Są to wspólnotowe śpiewy polegające na dialogu dwóch chórów – męskiego i żeńskiego – oraz tańce przy towarzyszeniu bębnów obręczowych bendir, fletów nai i klaskania. Druga tradycja, związana z rozpoczętą w VII w. n. e. arabską kolonizacją Maghrebu, obecna jest przede wszystkim w ośrodkach miejskich – Marrakeszu, Rabacie, Casablance czy Agadirze. Przejawia się między innymi w poetyckich formach pieśniowych z akompaniamentem lutni arabskiej zwanej oud lub skrzypiec oraz w pełnym ornamentów śpiewie opartym na orientalnym arabskich skalach.

Driss El Maloumi, marokański mistrz oud, obie z nich uczynił filarami swojej muzycznej drogi, twórczo je rozwijając i subtelnie włączając do nich również elementy jazzu. Muzyka Maloumiego to głównie kompozycje instrumentalne, w których wyszukane tematy melodyczne łączą się z tanecznymi, rytualnymi rytmami Berberów, wygrywanymi na bębnach obręczowych i nigeryjskich instrumentach udu. Nie brakuje w nich też partii wokalnych, nawiązujących zarówno do śpiewów arabskich, jak i berberyjskich. Wszystko to łączy się w ciekawą, intrygującą i wyważoną muzyczną opowieść.

Driss El Maloumi – lutnia arabska, wokal

Lahoucine Baqir – daf, darbuka, wokal

Saïd El Maloumi – daf, zarb, cajón

FÉLIX LAJKÓ TRIO (Węgry)

Lajkó Félix to artysta wszechstronny, a jednocześnie bezkompromisowy. Ten węgierski wirtuoz skrzypiec i cytry oraz kompozytor i aktor porusza się w rozmaitych konwencjach, od muzyki tradycyjnej i filmowej po jazz, zachowując przy tym swój styl i świeżość wyrazu. Utwory Lajkó lawirują pomiędzy melancholią i transem, opanowaniem i nieokrziesaniem, ugruntowaną przez tradycję formą i nieskrępowaną improwizacją.

Po współpracy z pianistą Balázsem Jánosem oraz eksperymentach z muzyką symfoniczną, Lajkó powrócił do korzeni, wydając w 2016 roku album pt. „Most Jöttem” („Teraz Przyszedłem”). Znajdujemy na nim pieśni i muzykę taneczną wyraźnie inspirowane tradycyjną kulturą Wojwodiny, krainy w północnej Serbii, gdzie skrzypek urodził się i wychował. Tam też chłoniął tradycje muzyczne wielu grup etnicznych i religijnych zamieszkujących ten region, m. in. Romów, Rumunów i oczywiście Węgrów.

Lajkó przyznaje, że patrzy na muzykę nie przez pryzmat stylów i gatunków, a raczej możliwości, które daje mu instrument. W jego kraju zawsze zachwycono się grą skrzypków, szczególnie cygańskich, którzy potrafili używać smyczka w taki sposób, że „sypały się iskry”. O sile skrzypiec jako instrumencie demonicznym, pochodzącym nie z tego świata mówiły też legendy. Dźwięk skrzypiec wprowadza w trans zarówno grającego, jak i słuchaczy czy tancerzy.

Lajkó Félix – skrzypce, cytra
Brasnyó Antal – altówka
Csobán Gergő – kontrabas

IVA BITTOVÁ & ČIKORI (Czechy)

Ludzki głos jest narzędziem komunikacji, wypowiedania myśli, wyrażania nastrojów i emocji – wzruszenia, gniewu, tęsknoty, smutku, radości. Twórczość Ivy Bittovej, czeskiej wokalistki i skrzypaczki, to nieustanny proces zaprzyjaźniania się z własnym głosem, docierania do jego sedna. Bittová posiada niezwykłą umiejętność zawierania w dźwiękach tego, kim jest i co czuje, czasem bez wyśpiewywania ani jednego słowa. Pomija przy tym wydeptane ścieżki, stawiając na odkrywanie niedostępnych dotąd nikomu nowych światów.

Każdy występ Ivy Bittovej przynosi coś innego. Nie dlatego, że używa ona niezliczonych technik wydobywania dźwięków – tradycyjnego śpiewu, jodłowania, śpiewu gardłowego, szeptów, westchnień, krzyków – ale dlatego, że traktuje je niezwykle naturalnie. Nie ma tu miejsca na wyrefinowaną formę, jest za to prawda zaklęta w brzmieniu chwili.

W roli subtelного wsparcia, niepokornego towarzysza i równoprawnego partnera jej głosu zawsze pojawiają się w rękach Bittovej skrzypce, prowadzące z nim rezonujący dialog. Podobnie jak w przypadku posługiwania się naturalnym instrumentem, tak i w grze na skrzypcach artystka jest nieskrępowaną improwizatorką. Sięga po dźwięki zarówno z wiejskiej, słowiańskiej tradycji, jak i po rozwiązania awangardowe.

Koncert Ivy Bittovej to coś więcej, niż tylko dźwięki. Intymna relacja artystki z muzyką i teatralna forma jej występu powodują, że każde z nią spotkanie to muzyczny rytuał.

Iva Bittová – wokal, skrzypce

Antonín Fajt – instrumenty klawiszowe

Vladimír Václavek – gitary

Jaromír Honzák – kontrabas

Oskar Török – trąbka

LOS PIRAÑAS (Kolumbia)

Rytmy przypisane gatunkom muzycznym, takim jak champeta, vallenato czy cumbia, podobnie jak nasycony błękit, jaskrawy pomarańcz i soczysta zieleń pokrywające ściany kamienic przy stromych uliczkach Bogoty, stanowią podstawowe składniki zmysłowej palety Kolumbii. Uzupełniane są one o ciągle nowe odcienie, będące efektem przenikania się wpływów południa i zachodu, tradycji i współczesności, mainstreamu i kontrkultury.

Jednym z ostatnich przejawów tego lokalnego kolorytu jest muzyka niezwykle ciekawego tercetu z Bogoty, który tworzą perkusista Pedro Ojeda, basista Mario Galeano i gitarzysta Eblis Alvarez. Podstawę ich kompozycji stanowią porywające do tańca tradycyjne latynoamerykańskie rytmy, na których muzycy osadzają melodie będące efektem połączenia nieszablonowego myślenia i noisowej odwagi.

Twórczość Los Pirañas to psychodeliczna muzyka taneczna pełna zabiegów, które wymykają się utartym schematom estetycznym. Artyści zaskakują ciekawą melodyką budowaną z dźwięków o niecodziennej barwie, rodem z filmów science fiction i gier wideo. Ich występy to gra z odbiorcą, muzyczna intryga zawierająca w sobie dużą dawkę karykatury, autoironii i dystansu. Los Pirañas zagrzewają do tańca, drocą się, wreszcie żartują i są w tym rozbijającą szczerzy.

Eblis Alvarez – gitara elektryczna, syntezator, elektronika

Mario Galeano – gitara basowa

Pedro Ojeda – perkusja, instrumenty perkusyjne

MANIUCHA & KSAWERY (Polska)

Projekt Maniuchy i Ksawerego to niezwykle inspirujące spotkanie dwóch ciekawych muzycznych osobowości. Maniucha Bikont prowadzi badania terenowe na ukraińskim Polesiu, poznając pieśni związane z cyklem przyrody i życia człowieka, rytuałem i lokalną codziennością, a potem dzieli się nimi na scenie. Przyłącza się do niej Ksawery Wójciński, kontrabasista, kompozytor i improwizator.

Maniucha i Ksawery wykonują pieśni wiosenne i żniwne, weselne i dziadowskie, kolędy i kołysanki. Z tradycyjnym żeńskim śpiewem dialoguje tu improwizujący kontrabas, stanowiący dla śpiewu doskonałą męską przeciwwagę. Ich muzyka jest oszczędna w formie, subtelna, a przy tym naturalna i sugestywna, o ogromnej sile wyrazu. Występy duetu to dowód na niezwykle bliską bliskość człowieka i pieśni. Artyści zamyślają się nad nimi, medytują. Widać w tej relacji ogrom pracy z muzyczną materią i jej głębokie zrozumienie.

Maniucha Bikont – wokal

Ksawery Wójciński – kontrabas, wokal

MARI BOINE (Norwegia)

Według tradycyjnych wierzeń Samów, rdzennych mieszkańców północnych rubieży Europy, każdy element doświadczanego świata – człowiek, zwierzę, roślina, czy kamień – posiada ducha. Ma go również pieśń wybrzmiewająca w przestrzeni surowej, arktycznej tundry. Mówi się tam, że przychodzi ona do człowieka, że się z nim spotyka. Nie dziwi więc, że *joik*, najbardziej charakterystyczna dla kultury Samów ekspresja wokalna, polega nie na śpiewaniu o kimś lub o czymś, ale na „śpiewaniu czegoś lub kogoś”.

Joikowanie jest jedną z najstarszych, ciągle żywych, europejskich tradycji muzycznych. Polega na improwizowaniu krótkich melodii ujętych w archaiczne pięciostopniowe skale. Śpiew, przypominający jodłowanie, jest jednogłosowy i nie towarzyszą mu żadne instrumenty. W *joikowaniu* nie liczy się występ, ważna jest intymna relacja człowieka i pieśni. *Joik*, czyli pieśń stanowi często dar od rodzica lub krewnego i towarzyszy człowiekowi przez całe życie, przeżywa je razem z nim.

Minimalistyczne w formie, a jednocześnie „nasycone duchem” *joikowanie* stało się kopalnią inspiracji dla Mari Boine, ikony muzyki Samów, najbardziej rozpoznawalnej na świecie reprezentantki tej niewielkiej grupy etnicznej. Boine odwołuje się w swojej twórczości do tradycyjnych form, wypełniając je poruszającą opowieścią o życiu i kulturze Samów. Śpiewa między innymi o prześladowaniach, jakie spotkały rdzennych mieszkańców ze strony norweskich władz, o walce o własną tożsamość, język i muzykę. Bogaty zestaw różnorodnych instrumentów towarzyszących głosowi Mari Boine, nadaje jej twórczości ponadlokalny, uniwersalny charakter.

Mari Boine – wokal

Georg Buljo – gitary

Ole Jørn Myklebust – trąbka, elektronika

Svein Schultz – gitara basowa

Åge Gunnar Augland – perkusja, instrumenty perkusyjne

MICHAŁ FETLER – POLMUZ (Polska)

Zespół Polmuz powstał w ramach Rezydencji Artystycznej Michała Fetlera w Centrum Kultury ZAMEK w Poznaniu. Punktem wyjścia do powstania projektu był zbiór archiwalnych nagrań pieśni i utworów ludowych Wielkopolski, pochodzących z unikatowej kolekcji płyt szelakowych z przełomu XIX i XX wieku. Do udziału w projekcie zostali zaproszeni muzycy posługujący się znacząco odmiennym językiem muzycznym, reprezentujący różną wrażliwość i temperament. Ich zadaniem było opracowanie nowoczesnych interpretacji muzyki ludowej z okolic Śremu, Pleszewa i Poznania. Muzycy postanowili nawiązać do charakteru archiwalnych nagrań i sposobu uprawiania muzyki sprzed stu laty, tworząc swobodne, quasi jazzowe utwory z dużą dawką pierwotnej improwizacji, obrzędowego transu oraz narracją budowaną w oparciu o wielkopolskie motywy ludowe.

Michał Fetler – saksofony

Rafał Igiel – instrumenty perkusyjne

Rafał Zapła – syntezator, elektronika

Ksawery Wójciński – kontrabas

MOSAIK (Polska)

Oszlifowane przez tradycję stare melodie z nizinnej Polski i mądre, ludowe teksty, pełne głębokiej symboliki, wywołują u słuchacza pewność, że muzyka Mosaiku nie jest muzyką znikąd. Jest zakorzeniona w polskiej tradycji, choć jednocześnie to twórczość, która zabiera nas w dalekie podróże. Przewodnikami są tu bliskowschodnie (a ostatnio też afrykańskie) skale i rytmy, które szczególnie mocno zaznaczają swoją obecność w improwizowanych częściach utworów.

Tym, co stanowi o wyjątkowości Mosaiku jest bogactwo brzmienia. Muzycy budują je używając kilkudziesięciu instrumentów z różnych zakątków świata, poczynając od skrzypiec, gęśli i średniowiecznych fidel, poprzez dziko brzmiący, futurystyczny wspak, lutnie, cymbały, dudy, rubab, sarod, tanpure, a na rozmaitych fletach i instrumentach perkusyjnych skończywszy. Pochodzą one między innymi z Polski, Armenii, Iranu, Indii i Mali. Muzyczna mozaika układana jest przez artystów z Mosaiku uważnie i misternie, ze świadomością używanego spoiwa, a jednocześnie swobodnie, z radością podróżników i odkrywców. Pozornie odległe od siebie pierwiastki spotykają się, podlegają syntezie i składają w nową, przekonującą całość.

Jolanta Kossakowska – skrzypce, fidele średniowieczne, wokal

Zofia Kolbe-Wojdyr – dudy galicyjskie, flety, instrumenty perkusyjne, wokal

Wojciech Lubertowicz – instrumenty perkusyjne, duduk

Mateusz Szemraj – lutnia arabska, cymbały

Bart Pałyga – wspak, drumla, śpiew alikwotowy

Gwidon Cybulski (gościnnie) – balafony, ngon, harmonijka ustna, wokal

TARAF DE HAÏDOUKS (Rumunia)

Taraf de Haïdouks to legenda rumuńskiej muzyki wiejskiej. Zespół koncertuje i nagrywa już ponad ćwierć wieku, a niewyczerpane bogactwo oraz ponadczasowość rumuńskiego i cygańskiego folkloru sprawia, że tradycyjne formy muzyczne w ich wykonaniu znajdują uznanie na całym świecie. Członkowie kapeli to tak zwani *lautari*, cieszący się w Rumunii specjalnym statusem – muzykantów weselnych, artystów, strażników tradycji.

Zespół rozbójników, bo tak można przetłumaczyć nazwę Taraf de Haïdouks, gra przede wszystkim muzykę do tańca, w której prym wiodą skrzypce, akordeon i instrumenty dęte. Skomplikowane melodie wygrywane czasem w iście szaleńczych tempach, podparte akompaniamentem kontrabasu i cymbałów, tworzą niepowtarzalną, charakterystyczną dla tej części Europy, urzekającą strukturę.

W muzyce Taraf de Haïdouks zawiera się wszystko, co w rumuńskiej kulturze najciekawsze. W tematach wygrywanych przez flety i skrzypce pobrzmiewają echa melancholijnych wołoskich pieśni z karpackich połonin, tańców biesiadników weselnych spod Bukaresztu i pulsujących, żywiołowych rytmów przywiezionych do Rumunii z Bliskiego Wschodu. Splatają się one w niebywale przekonujących, naturalnych i pełnych improwizacji występach grupy.

Anghel Gheorghe – skrzypce
Robert Gheorghe – skrzypce
Marin Manole – akordeon
Florea Neagu – akordeon
Marius Gorea – akordeon, wokal
Roger Manole – organy, wokal
Filip Simeonov – klaret
Gigel Neagu – kontrabas
Ion Tanase – cymbały

TRIO LÓPEZ / PETRAKIS / CHEMIRANI (Hiszpania / Grecja / Francja)

Efrén López, Stelios Petrakis i Bijan Chemirani to trzech podróżników, którzy wyruszyli z Hiszpanii, Grecji i Iranu, aby spotkać się w śródziemnomorskim ogrodzie urządzonym wspólnie przez ich muzyczne wyobraźnię. W ogrodzie, w którym ziemia to rytmy, woda to melodie, a słońce to brzmienie instrumentów. Rośliny, uprawiane tam z troską i uwagą, zachwycają wyszukаныmi kształtami, pięknem barw i ciekawą fakturą.

Współpraca López, Petrakisa i Chemiraniego to niezwykle projekt. Muzycy odkrywają w nim początki kultury muzycznej Europy i Bliskiego Wschodu, niesłyszalny dla nas dotychczas wspólny mianownik. Idą zresztą dalej, docierają do pierwotnego dla człowieka ruchu smętnej kołysanki, filozoficznej pieśni, pulsującego tańca korowodowego. A wszystko to za sprawą niezwykle wrażliwości i dźwięków niecodziennych instrumentów.

Efrén López, urodzony w Walencji, to mistrz gitary, liry korbowej i lutni, a także tubmaryny – smyczkowego instrumentu o długim, trójkątnym pudle rezonansowym, popularnym w Europie między XV i XVIII wiekiem. Kolejnym dawnym instrumentem smyczkowym w zespole jest kreteńska odmiana liry, na której gra Stelios Petrakis. Bierze ona swoją postać od przodka instrumentów europejskich, czyli liry bizantyjskiej, jest także blisko spokrewniona ze swoją mniejszą siostrą, bułgarską gadułą. Za rytmiczną część ogrodu odpowiada Bijan Chemirani, między innymi wirtuoz tombaku, perskiego bębna kielichowego.

Stelios Petrakis – lira kreteńska, lutnia

Efrén López – lira korbowa, rabab, lutnia arabska, gitara bezprogowa, kopuz

Bijan Chemirani – bębny obręczowe, zarb, tombak

WYDARZENIA PROGRAMU GŁÓWNEGO

POTAŃCÓWKA Z DOMEM TAŃCA

8 czerwca

Dziedziniec Zamkowy, g. 21

bilety: 15 zł

Dom Tańca to spotkanie z surową, spontaniczną, wyrastającą z naturalnego rytmu życia muzyką wiejską. To radość z doświadczania tradycyjnych, zapomnianych często form zabawy przy dźwiękach skrzypiec, bębnów, dud, lir korbowych i innych tradycyjnych instrumentów. Dom Tańca to idea i przestrzeń, do której w Poznaniu od piętnastu lat zaprasza Jacek Hałas i inni muzycy zarażeni pięknem kultury tradycyjnej.

Celem istnienia domów tańca jest tworzenie wspólnoty. Tej ulotnej, jednorazowej, rodzącej się w zbiorowym ruchu, ale także tej trwalszej, zacieśniającej więzi, odwołującej się do świata dawnych, zbiorowych obrzędów. Podczas wydarzeń organizowanych przez poznański Dom Tańca doświadczyć można najbardziej archaicznych form celebracji grupowego spotkania, jakimi są tańce korowodowe, a także spróbować swoich sił w kujawiaku, oberku czy polce.

Na pomysł stworzenia przestrzeni umożliwiającej kontakt z kulturą muzyczną wsi w warunkach miejskich, zaaranżowanej na wzór wiejskich potańcówek, jako pierwsi wpadli Węgrzy. Miało to miejsce na przełomie lat 60. i 70. XX wieku, i stanowiło wówczas alternatywę dla oficjalnej kultury państwa komunistycznego. Współcześnie domy tańca są alternatywą wobec banalizującej rzeczywistość popkultury. Zamiast zalegać przed telewizorem czy komputerem, lepiej dać się ponieść muzyce i wciągnąć w wir tanecznego rytuału.

Do tańca grać będą muzycy i kapele związane z poznańskim środowiskiem muzyki folkowej:

Kapela Hałasów

Alicja Choromańska-Hałas – gardon, baraban

Jacek Hałas – śpiew, lira korbowa, akordeon

Romuald Jędraszak (dudy wielkopolskie) & Kapela spod Poznania

Katarzyna Hełpa-Liszkowska – tańce wielkopolskie

Gołoborze

Mateusz Raszewski – skrzypce

Piotr Rogaliński – baraban

Marcin Małecki – basy

Przodki

Jarosław Cendrowski – skrzypce

Monika Kuś – skrzypce

Kasia Skalska – skrzypce
Anna Kaźmierak – basy
Joanna Szaflik – śpiew
Karolina Ociepka – baraban

Przedwojenne Piosenki
Malwina Paszek – akordeon, cytra, śpiew
Tomek Grdeń – kontrabas, ukulele, śpiew

Lúthien Consort
Antonina Weber – viola da gamba, suka biłgorajska
Julia Piwakowska – bęben obręczowy
Jan Kiernicki – lira korbowa

oraz Kasia Wińska i Witek Roy Zalewski

WARSZTATY MUZYCZNE

Debashish Bhattacharya – trzydniowe warsztaty dla gitarzystów

8-10 czerwca

Sala Prób, g. 10-11.30

bilety: 30 zł (liczba miejsc ograniczona)

Pandit Debashish Bhattacharya wychował się w rodzinie o muzycznych tradycjach, sięgających ośmiu pokoleń. Kształcił się na klasycznego wokalistę, lecz kiedy odkrył możliwości gitary, która znalazła zastosowanie w tradycyjnej muzyce indyjskiej, poświęcił się całkowicie grze na tym instrumencie. Aby uczynić ją narzędziem bardziej przydatnym do uprawianego gatunku muzyki, dodał do niej, charakterystyczne dla sitaru i sarangi, struny. Uzyskał w ten sposób 24-strunowy instrument o wyjątkowym brzmieniu, stając się jego pierwszym, wyznaczającym mistrzowski poziom, wirtuozem. Uczestniczył w wielu międzynarodowych projektach z tak wybitnymi artystami, jak: John McLaughlin czy Bob Brozman.

Maciej Rychły – „Kazania o swobodnych dźwiękach”

dla 30 – 40 posiadaczy festiwalowych karnetów

9-11 czerwca

Sala pod Zegarem, g. 11-12.30

wejściówki w kasie CK ZAMEK

Muzyk multiinstrumentalista, kompozytor, aranżer, pisarz, antropolog kultury. Przewędrował polskie, ukraińskie i bałkańskie Karpaty nawiązując kontakty i przyjaźnie z ludowymi artystami, poznając bogactwo oryginalnej kultury tych rejonów. Te pierwsze wyprawy uwiecznione zostały założeniem Kwartetu Jorgi – zespołu istniejącego nieprzerwanie od 1982 roku. Od pierwszej edycji Ethno Portu pełni rolę przewodnika festiwalowej publiczności. „Kazania o swobodnych dźwiękach” przeznaczone są dla osób poszukujących wsparcia w poszukiwaniach środków indywidualnej muzycznej ekspresji.

TO NAS DOTYCZY – spotkania połączone z projekcjami filmowymi

Program realizowany we współpracy z Polską Akcją Humanitarną. W trakcie Festiwalu prowadzić będziemy zbiórkę pieniędzy dla mieszkańców pogrążonej w wojnie domowej Syrii.

Spotkanie z Janiną Ochojską

10 czerwca

Kino Pałacowe, g. 13

wstęp wolny

prowadzenie: Danka Woźnicka

Spotkanie z Janiną Ochojską, założycielką i prezeską Polskiej Akcji Humanitarnej, niekwestionowaną liderką i specjalistką w kwestiach udzielania pomocy. Stworzyła w PAH zespół fachowców wyszkolonych do pomagania w najbardziej efektywny i skuteczny sposób. Przez ostatnie dwadzieścia dwa lata z Polską Akcją Humanitarną dotarła z pomocą do czterdziestu czterech krajów. Kopie studnie w Sudanie, pomaga przetrwać szpitalom w Korei Północnej, buduje szkoły w Afganistanie oraz domy dla ofiar tajfunu Yolanda na Filipinach.

W Polsce zajmuje się programem dożywiania dzieci i edukuje wolontariuszy. Jej silna wola w przełamywaniu własnych słabości niesie wyraźny przekaz: każdego dnia można zrobić coś dobrego. W książce „Świat według Janki” (2015) mówi: „Kiedy skupiamy się na krytyce wielkich instytucji, firm czy polityków, często czujemy się bezradni. To nas wpędza w bierność. A bierność też jest źródłem zła. Dzisiaj w porównaniu z przeszłością mamy większe możliwości, większą świadomość mechanizmów działających w świecie. Korzystajmy z tego. Jeśli będzie nas wielu, to uda się nam zmienić nawet wielkie instytucje. Ale musimy zacząć od samych siebie. To jest podstawą każdej pozytywnej zmiany w każdej dziedzinie życia. I pamiętamy, że dobra jest jedna więcej”.

Po spotkaniu zapraszamy na projekcję filmu:

NADEJDA LEPSE CZASY / Something Better to Come,

reż. Hanna Polak, Dania, Polska, 2014, 110’

Dokument opowiada o jedenastoletniej dziewczynie, która mieszka na największym w Europie wysypisku śmieci znajdującym się pod Moskwą. Historia niezwykle poruszająca, ale także przerażająca, bo dzieje się tu i teraz – w XXI wieku, w putinowskiej Rosji. Większość bohaterów filmu nie dożyła nawet jego premiery.

Spotkanie z Arturem Domosławskim

11 czerwca

Kino Pałacowe, g. 13

wstęp wolny

prowadzenie: Jerzy Borowczyk

Spotkanie z Arturem Domosławskim – dziennikarzem, reporterem, autorem m.in. głośnej biografii „Kapuściński non-fiction”, który ostatnio wydał „Wykluczonych” (2016). Książka – owoc jego

wieloletnich podróży po świecie (Kolumbia, Brazylia, Meksyk, Palestyna, Egipt, Sudan Południowy, Kenia...) jest opowieścią o tych, którzy żyją na obrzeżach dostatniego świata, bez perspektyw, prześladowani, ograbieni z godności. Autor analizuje różne formy wykluczenia i ich przyczyny, uświadamiając sobie i nam, że przywileje urodzonych w lepszej części świata bywają często okupione nieszczęściem tych, którzy są pozbawieni praw i możliwości. „Cieszymy się dostatkiem m.in. dlatego, że – w dobie outsourcingu siły roboczej – ktoś inny pracuje w niewolniczych warunkach”.

„Czy syci przyjmą lekcję, jaką dają im dziś biedni – posłańcy złej wiadomości o kruchości naszej egzystencji?” – pyta Lidia Ostałowska. – „Czy wezmą sobie do serca radę Domosławskiego: Przemieblujmy głowy już teraz? Potrzebujemy tej książki i tego pisarza”.

Po spotkaniu zapraszamy na projekcję filmu

ZŁOTA KLATKA / La jaula de oro,

reż. Diego Quemada-Diez, Hiszpania, Meksyk, Gwatemala, 2013, 110’

Sara, nastolatka z Gwatemali, obcina włosy, przebiera się za chłopca i wraz z przyjaciółmi Juanem i Samuelem wyrusza w ekscytującą i niezwykle niebezpieczną podróż na oślawionej trasie pociągami towarowymi do Los Angeles. Mają nadzieję na lepsze życie w USA, gonią za marzeniem, nie zdając sobie sprawy, że może zupełnie nie być tym, czym się wydaje. Rodzące się uczucie do indiańskiego chłopca Chauka, którego Sara spotyka w drodze, przynosi gniew i rozgoryczenie. Jednak w konfrontacji ze śmiertelnym zagrożeniem ze strony bandytów i skorumpowanych stróżów prawa, grupa nastolatków dostaje solidną lekcję przyjaźni i lojalności.

MAŁE ETHNO

Warsztaty budowy instrumentów recyklingowych

prowadzenie: Malwina Paszek

warsztaty dla dzieci 6+

10-11 czerwca

Sala Prób na Dziedzińcu Różanym, g. 11-13

(obecność rodziców mile widziana choć niekonieczna)

bezpłatne wejściówki

Czy śmieci mogą grać? Jasne! Podczas warsztatów recyklingowych damy zużyтым przedmiotom codziennego użytku nowe życie, tym razem w roli instrumentów muzycznych! Stare pisaki, tuby papierowe, kubki czy kuchenne łyżki posłużą do wykonania instrumentów dętych i perkusyjnych. Mistrzem ceremonii i głównym konstruktorem będzie Malwina Paszek – multiinstrumentalistka (lira korbowa, akordeon, altówka, karimba, cytra, autoharp, fortepian), kompozytorka, śpiewaczka, mistrzyni śpiewu białego czyli tzw. śpiewokrzyku. Malwina jest wielką miłośniczką i propagatorką muzyki tradycyjnej, w swoim repertuarze ma przede wszystkim pieśni z Ukrainy, Białorusi i wschodniej Polski. A jakie dźwięki i melodie popłyną ze skonstruowanych podczas jej warsztatów instrumentów? Na pewno ethno-zakręcone!

Ogród opowieści

prowadzenie: Magdalena Garczarczyk i Xenia Starzyńska

warsztaty dla dzieci 6+

10 czerwca

Sala Wystaw, g. 11-13

(obecność rodziców – bez konieczności posiadania biletu – mile widziana, choć niekonieczna)

bilety: 10 zł

O czym szepczą kwiaty pszczołom? Jakie opowieści o roślinach skrywają ogrody? Czy rośliny mogą być niezwykle i magiczne? Zapraszamy na spotkanie, w trakcie których zajrzymy w ogrodowe zakątki, poszukamy w nich opowieści i legend oraz wspólnie posadzimy rośliny, tworząc nietuzinkową oprawę pełną kolorów i zapachów dla Festiwalu Ethno Port. W rolę ogrodniczek wcielą się: Magdalena Garczarczyk – pasjonatka działań współtworzonych wraz z dziećmi, opowiadań, spacerów po lesie, ogrodnictwa miejskiego w każdej skali oraz dzikich smaków. W ramach działalności Projektu Zieleniak organizuje warsztaty i wydarzenia ogrodnicze, przyrodnicze, kulinarne dla dorosłych oraz dla dzieci. Sieje, sadi, buduje, projektuje i namawia do przejścia na zieloną stronę życia.

Xenia Starzyńska – czasem śpiewa, czasem tańczy, czasem gra. Czasem sama, czasem z przyjaciółmi. Ale najbardziej lubi opowiadać. Baśnie, bajki, legendy i opowieści. Z różnych stron świata. Od wielu lat prowadzi warsztaty z zakresu edukacji przestrzennej i kultury tradycyjnej dla dzieci, młodzieży i dorosłych.

Cuda wianki

prowadzenie: Marianna Oklejak

warsztaty dla dzieci 6+

10 czerwca

Sala Wystaw, g. 13-15

(obecność rodziców – bez konieczności posiadania biletu – mile widziana, choć niekonieczna)

bilety: 10 zł – kasa CK ZAMEK

Warsztaty plastyczne zainspirowane książką „Cuda wianki. Polski folklor dla młodszych i starszych” Marianny Oklejak (Wydawnictwo Egmont Polska). Książka, laureatka Nagrody „Graficzna Książka Roku 2015” składa się z 36 tablic zorganizowanych według logiki pór roku i rytmu życia. Mamy tu narrację o szczęśliwej miłości, ślubie, narodzinach dziecka, ale też o miłosnym zawodzie i smutku rozstania. A ponadto dowcipne charakterystyki ludzkich postaci i zachowań, dźwięki ludowych melodii oraz szablon konika pozwalający na zabawę w odrysowywanie i ozdabianie lub w animowany teatrzyk cieni.

Opowieści z pięciu stron świata

dla dzieci 3+

Baśnie opowiada **Szymon Góralczyk**

10 czerwca

Sala Wystaw, g. 15-16

(obecność rodziców mile widziana choć niekonieczna) / wstęp wolny

Drzewo które mówi i inne baśnie afrykańskie

dla dzieci 3+

Baśnie opowiadają **Szymon Góralczyk i Mieszko Nowacki**

11 czerwca

Sala Wystaw, g. 15-16

(obecność rodziców mile widziana choć niekonieczna) / wstęp wolny

Było nie było czyli baśń polsko romska

spektakl dla dzieci i młodzieży +3

11 czerwca

Scena Nowa, g. 11

(obecność rodziców mile widziana choć niekonieczna) / wstęp wolny

Zoltan i Hania, Trajan i Gabrysia – to niektórzy z dziecięcych aktorów, uczniów Szkoły Podstawowej nr 26 w Poznaniu biorących udział w przedstawieniu. Baśń pod tytułem „Było, nie było..” powstała z połączenia legend polskich i romskich. Opowiada ona o tym, jak dzieci różnych narodowości postanowiły obudzić słońce, które, zagniewane, ukryło się gdzieś, hen wysoko w górach...

KLUB FESTIWALOWY

Dziedziniec Zamkowy (wejście od. Al. Niepodległości)

Dla osób posiadających opaski karnetowe lub dzienne – wstęp wolny, pozostali: 5 zł

piątek, 9 czerwca, g. 24-4

DJ DAGA

DJ DAGA – członkini zespołu Dagadana. Jako didżejka występuje głównie poza granicami kraju prezentując polską scenę muzyki świata. Po raz pierwszy zagra w Polsce i zabierze Was w muzyczną podróż po różnych zakątkach świata, w których grała i którymi fascynuje się w swojej twórczości.

sobota, 10 czerwca, g. 24-4

DJ EMPE – Halo Ziemia – impreza worldbeat!

DJ EMPE prezentuje na co dzień world music w swoich radiowych audycjach w poznańskim eterze, po zachodzie słońca wchodzi do klubów i na festiwalowe sceny aby dostarczać tam solidne dawki imprezowego worldbeatu. W ramach autorskiego projektu „Halo Ziemia!” bezkompromisowo miksuje balkanbeat, elektro tzigane, nuevo flamenco, afro-cubano, reggaeton, bhangrę, kolumbijską cumbię, bułgarską czałgę, rumuńskie manele, a nawet etno rap i kuduro. Do tego wszystkiego dokłada klasyczne tematy folk ubrane w klubowe szaty.

http://soundcloud.com/dj_empe

niedziela, 11 czerwca, g. 24-4

DJ LUK & DJ TADZIK

DJ LUK – od 20 lat związany z muzyką nie tylko elektroniczną, wydaje m.in. dla Bad Advice Inc. (Chicago) i Polish Your Brain (Warszawa). Niestrudzony kolekcjoner winylowych płyt, producent, fascynat technik nagraniowych, syntezatorów i wszelkich generatorów dźwięku. Jego sety to eklektyczna mieszanka wszelkich muzycznych zainteresowań. Poznaniakom znany jest jako rezydent klubów Meskalina, Dragon, Mięsna i Kontener ART.

DJ TADZIK to poznaniak, rocznik 90. Wychował się za kulisami muzycznych scen, w tym również ethno portowej, z Festiwalem związany jest od jego pierwszej edycji. Znany z urządzania wielkich potańcówek i sesji muzycznych w swoim ogrodzie. Uwielbia podrywać ludzi do tańca, a aby to osiągnąć, używa szerokiego spektrum gatunków i stylów muzycznych. Najbliższe są mu funk i szeroko rozumiana muzyka etniczna, również ta z domieszką elektroniki lub przepełniona dubowym basem. Na co dzień gra w klubie Meskalina.

WYDARZENIA TOWARZYSZĄCE

Spotkanie edukacyjne – „Jak się zostaje uchodźcą?”

Organizatorzy: Humans of Aleppo

10 czerwca, g. 10-13, CK ZAMEK

Scena Nowa

Piotr Marcinkowski – Historia uchodźców

Migracje ludności są zjawiskiem powszechnym w całej historii ludzkości. W trakcie wystąpienia przedstawiony zostanie zarys historii migracji. W kontekście globalnym zostaną przybliżone przede wszystkim dzieje Polaków jako uchodźców, ale także tradycja polskiej gościnności.

Paulina Kuntze – O kobiecie, która uciekła do Iranu / Space of Hope

Maciej Gendek – „Street work” dla pokoju krótka prelekcja połączona z dyskusją

„Streetwork dla pokoju” – Budowanie pokoju to nie tylko brak wojny – to przede wszystkim prawdziwe zainteresowanie innymi ludźmi, szczególnie tymi, których poglądy są kompletnie różne od naszych własnych. Nawet krótka, ale prawdziwie zaangażowana rozmowa, w której chcemy zrozumieć drugiego człowieka buduje ducha pokoju niezależnie od tego czy ma miejsce z naszymi sąsiadami, przyjaciółmi czy z przechodniami na ulicy. Świat wokół nas potrzebuje Twojej odwagi, uważności i aktywności – podejmiesz wyzwanie?

Bartek Rajewski – Po drugiej stronie lustra – autentyczne historie z wnętrza konfliktu

Daniel Paczka – Cywilny Marsz dla Aleppo (Civil March for Aleppo)

oraz

/ kącik dla dzieci

/ akcja „Kartka dla Syrii”

/ Projekt „Wiersze o życiu i śmierci” (wiersze i fotografie: Joanna Roszak i Maria Sitarska)

MATERIAŁY DO PODAROWANIA

/ scenariusze lekcji o neurobiologii pokoju (Sabina Sadecka)

/ ulotka zaktualizowana „Jak możesz pomóc ofiarom wojny”
/ edukacja do pokoju – scenariusze dla nauczycieli (Joanna Roszak)
Jak pomagano w Nowej Zelandii i Indiach tysiącom polskich dzieci-uchodźców

Republika Rytmu

dla wszystkich zainteresowanych, wstęp wolny

10 i 11 czerwca, trawnik przed CK ZAMEK, g. 12-13.30

Warsztaty gry na djembe. Podczas warsztatów poznamy kulturę Afryki, zwyczaje, muzykę i zabawy z Czarnego Łądu, a wszystko to w towarzystwie afrykańskich bębnów djembe.

10 czerwca, trawnik przed CK ZAMEK, g. 13.30-15

Warsztaty beatbox obejmują naukę tworzenia dźwięków perkusji, linii basowej, skreczy za pomocą narządów mowy: ust, języka, krtani, gardła czy przepony.

11 czerwca, trawnik przed CK ZAMEK, godz. 13.30-15

Warsztat rytmiczno-perkusyjny dla dzieci. Uczestnicy grają na zestawie perkusyjnym oraz na instrumentach takich jak: marakasy, tamburyn, guiro, janczary, cowbell, trójkąt.

Republika Rytmu to prężnie działająca prywatna szkoła muzyki mieszcząca się w Poznaniu. Obok bardzo wielu całorocznych kursów instrumentalnych, wokalnych, producenckich, skierowanych zarówno do najmniejszych, jak i całkiem dorosłych uczestników, Republika Rytmu organizuje też warsztaty teatralne i plastyczne.

Projekcja filmu

KAPELMISTRZE

reż. Tomasz Knitel, Polska, 2016, 42'

10 czerwca

Kino Pałacowe, g. 12

wstęp wolny

„KapelMistrze” to film muzyczny, będący przekrojowym portretem środowiska zajmującego się muzyką tradycyjną, a także folkową. Projekt opiera się na fabularyzowanych klipach filmowych z udziałem takich zespołów jak: Chłopcy Kontra Basia, Kapela Ze Wsi Warszawa, Kompania Prusinowski, Infidelis, Kapela Brodów, Kapela Maliszów, Adam Strug, Sutari, Tęgie Chłopy i Zawołany Skład Weselny. Film zabiera widza w poruszającą, magiczną podróż po współczesnej Warszawie, podczas której spotkać można muzyków w codziennych, a czasem mniej zwyczajnych sytuacjach.

W filmie wzięli udział także aktorzy, m.in. Klara Bielawka, Krystyna Sienkiewicz, czy Andrzej Szeremeta. Twórcy projektu wypracowali odrębny artystyczny język filmowy. Film KapelMistrze ukazuje, jak bardzo polska kultura tradycyjna może być dzisiejsza, intrygująca i wciągająca.

Projekcja filmu

FUCK FOR FOREST

reż. Michał Marczak, Niemcy, Polska, 2012, 90'

10 i 11 czerwca

Kino Pałacowe, g. 20

bilety: 10 zł

Młody Norweg Danny zawsze miał trudności z otoczeniem. Po raz kolejny próbuje odnaleźć miejsce dla siebie. W Berlinie spotyka grupę Fuck for Forest, która gromadzi pieniądze na ratowanie przyrody, sprzedając amatorskie porno w Internecie. Wszystkie filmy są własnej produkcji, do której czasami zapraszani są również przechodnie na ulicy. Członkowie grupy głęboko wierzą w to, że wyzwolą świat z seksualnych zahamowań. Danny czuje się świetnie w nowym otoczeniu, które łączy hedonizm z aktywizmem. Fuck for Forest zbiera 420 000 euro i jedzie do Amazonii kupić ziemię, aby oddać ją za darmo Indianom. W Amazonii napotykają jednak nieprzewidziane okoliczności. „Fuck for Forest” Michała Marczaka stał się sensacją 28. Warszawskiego Festiwalu Filmowego, zdobywając główną nagrodę w konkursie filmów dokumentalnych. Doceniono go także na festiwalach w Rotterdamie, Nowym Jorku (Tribeca) oraz Toronto (Hot Docs).

Biblioteka na rowerze

„Wędrówka Nabu” Jarosława Mikołajewskiego – warsztaty dla dzieci (8+)

czytanie: Maciej Rychły

prowadzenie: Natalia Adamczyk

Sala Wystaw

11 czerwca, g. 13

(obecność rodziców mile widziana, choć niekonieczna)

wstęp wolny

Nabu, dziewczynka z nienazwanego kraju, miała kiedyś dom. Pewnego dnia, „nie wiadomo jak”, wybucha pożar – dom zostaje zniszczony. Wkrótce płonie też cała wioska, w której bohaterka mieszkała z rodzicami i bratem. Nabu postanawia opuścić ojczyznę w poszukiwaniu miejsca, „gdzie nie palą się domy”. Jej samotna wędrówka wiedzie przez pustynię i wielką wodę, ale dziecko musi sobie także poradzić z szyderczymi słowami strażników, z niewidzialnymi murami i znikającymi łodziami, wreszcie – z reakcją ludzi, których spotyka, przepłynąwszy morze. Poruszający do głębi tekst to utwór niezwykle ważny w kontekście współczesnego kryzysu uchodźczego. Bogaty w znaczenia literacki majstersztyk opiera się na symbolach i metaforach, a jego siła tkwi również w tym, że nie stanowi ani prostej diagnozy problemu, ani zbioru gotowych odpowiedzi. To raczej jedno wielkie pytanie, ujawniające się najmocniej na końcu książki: co dalej stanie się z Nabu? Pytanie, na które odbiorcy sami muszą sobie odpowiedzieć.

Jarosław Mikołajewski, poeta, tłumacz literatury włoskiej, autor nagradzanego reportażu o Lampedusie „Wielki przypływ”, przekonuje, że współczesny kryzys uchodźczy i humanitarny to temat nie tylko dla dorosłych. To już trzecia wspólna książka Jarosława Mikołajewskiego i ilustratorki Joanny Rusinek. Chwyta z gardła.

Warsztaty taneczne Fajfy u Yanki

we współpracy z Art Stations Foundation i programem „Yanka Rudzka. Gesty i tropy”

8-11 czerwca

Stary Browar – Studio Słodownia + 3 i CK ZAMEK

zapisy na zajęcia pod adresem aplikacje@starybrowarnowytaniec.pl (z nazwą warsztatu w tytule).

bilety: <http://www.artstationsfoundation5050.com/taniec/bilety/>

8 i 9 czerwca

g. 17 Piotr Zgorzelski – oberki /mazurki / Studio Słodownia +3, Stary Browar

10 czerwca

g. 11 Marcelo Galvao – samba dla seniorów / CK ZAMEK / 1,5 h

g. 13 Neemias Santana – samba tradycyjna (de roda) / CK ZAMEK / 1,5 h

g. 16 Hadar Ahuvia – izraelskie tańce ludowe cz. 1 / Studio Słodownia+3 / 2 h

11 czerwca

g. 11 Sinha Guimaraes – tańce Orishas / CK ZAMEK

g. 13 Anderson Danttas – samba tradycyjna (de roda) / CK ZAMEK

g. 16 Hadar Ahuvia – izraelskie tańce ludowe cz. 2 / Studio Słodownia+3 / 2 h

YANKA RUDZKA. GESTY I TROPY to rozwinięcie i twórcza kontynuacja zainicjowanego w 2016 roku projektu poświęconego Yance Rudzkiej – wybitnej, a dotąd u nas nieznannej choreografce, która w latach 50. XX wieku poprowadziła pionierską w Brazylii taneczną edukację i zrewolucjonizowała tamtejszą sztukę tańca współczesnego. Projekt przybliży życie i twórczość artystki i podążając śladami jej fascynacji kulturą tradycyjną stawia istotne pytania o znaczenie tej kultury dla współczesnej sztuki. Zapraszamy wszystkich na pełne tanecznej frajdy warsztaty-potańcówki dla wszystkich – FAJFY u Yanki!

Mistrz oberków i mazurków Piotr Zgorzelski zarazi nas energią polskich tańców, artyści z Brazylii odśpiewają przed nami kroki i gesty bóstw candomblé – Orishas – i zaproszą nas do tanecznego kręgu (*samba de roda* praktykowana w Brazylii przez wszystkich i przy wszystkich okazjach i świętach), a Hadar Ahuvia wprowadzi nas w tajniki ludowych izraelskich tańców w parach.

<http://www.artstationsfoundation5050.com/taniec/wydarzenie/fajfy-u-yanki/2741>

Spotkanie z Biskupizną

Śpiewaczka ludowa Anna Chuda z Krobi zapowiada imprezę Tabor Wielkopolski

11 czerwca, g. 15

Hol wejście A

wstęp wolny

W Holu Wielkim Centrum Kultury ZAMEK oprócz POLSKIEJ AKCJI HUMANITARNEJ swoje stoiska informacyjne mieć będą Amnesty International, Fair Trade, Migrant Info Point oraz Festiwal Globaltica. Znajdzie się miejsce księgarni, sklepiku z płytami, pokazu różnorodnego zastosowania chust, itd.